

عنوان مقاله:

تأثیر پایداری اجتماعی بر احساس صمیمیت در معماری مجتمع های مسکونی

محل انتشار:

همایش بین المللی معماری عمران و شهرسازی در آغاز هزاره سوم (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

حسین دهدارزاده - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه علوم و تحقیقات واحد بوشهر

ترکمان - مدیرگروه دانشگاه علوم و تحقیقات فارس و استادیار دانشگاه علوم و تحقیقات بوشهر

شمتوب - استادیار دانشگاه علوم و تحقیقات فارس و استادیار دانشگاه علوم و تحقیقات بوشهر

خلاصه مقاله:

پایداری اجتماعی در مجتمع های مسکونی وضعیتی است که ساکنان از زندگی در محیط کالبدی و مجتمع خود رضایت داشته باشند و از همسایگی با سایر ساکنان لذت برند در این وضعیت مجموعه شرایط زندگی به نحوی است که با گذشت زمان تعاملات اجتماعی بیشتر میشود و اکثریت ساکنان نسبت به محل زندگی خویش تعلق خاطر و دلبستگی می یابند و به صورت ناخودآگاه جوی صمیمی بین ساکنین شکل میگیرد بنابراین ناخودآگاه حافظ سلامت و پایداری آن بوده در نگهداری و بهبود وضعیت موجود مشارکت و هماهنگی خواهد داشت در این صورت عمر مفید مجتمع های مسکونی پایدار نسبت به سایر مجتمع ها بیشتر میشود همچنین ارزش ریالی واحدهای مسکونی این نوع مجتمع ها نیز در شرایط برابر بیشتر از سایر مجتمع ها است پایداری اجتماعی بهره وری مجتمع های مسکونی را به حداکثر می رساند این مقاله در نظر دارد که به روش کتابخانه ای و با توجه به اسناد و مدارک موجود با راهی راهکارهایی در جهت تعامل پذیرش فضاها و عمومی مسکونی به این نتیجه برسد که فضاها و عمومی موجود بین مجتمع های مسکونی هم باعث تعامل بین انسان با طبیعت و هم محیطی جهت تعامل ساکنین بایکدیگر و افزایش صمیمیت بین ساکنین میشود

کلمات کلیدی:

معماری ، مجتمع های مسکونی ، فضاها و عمومی ، پایداری اجتماعی ، صمیمیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/414136>

